

Przemysław Baranowski

1926–1992

11 września 1992 roku zmarł Docent Przemysław Baranowski, wieloletni kierownik Zakładu Technologii Instytutu Towaroznawstwa. Był wierny swojej Uczelni przez ponad 40 lat, prowadząc do ostatnich dni swego życia wykłady i seminaria magisterskie.

Urodził się 17 marca 1926 roku w Poznaniu w rodzinie znanego adwokata. Przez cały okres okupacji przebywał w Warszawie. Trudna sytuacja materialna rodziny spowodowała, że podjął pracę w majątku rolnym w Komorowie koło Warszawy, równocześnie uczęszczając do trzyletniej Szkoły Rolniczej w Warszawie, którą ukończył w roku 1943. Po wojnie wrócił do Poznania i podjął naukę w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym im. Gotthilfa Bergera. Po zdaniu matury w roku 1947 rozpoczął studia chemiczne na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego, uzyskując w roku 1951 dyplom magistra filozofii w zakresie chemii na podstawie pracy na temat korozji metali, napisanej pod kierunkiem prof. Kazimierza Kapitańczyka.

W grudniu 1951 roku rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Towaroznawstwa Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu, awansując w roku 1954 na stanowisko adiunkta. Doktoryzował się w roku 1962 na podstawie pracy *Badania nad budową i własnościami aminotlenków sparteiny, lupaniny i ich izomerów* wykonanej pod kierunkiem prof. Macieja Wiewiórowskiego. Uzyskał stopień doktora nauk przyrodniczych na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UAM w Poznaniu. W roku 1968 został mianowany docentem etatowym w Instytucie Towaroznawstwa Akademii Ekonomicznej w Poznaniu, a w roku 1969 powołano go na stanowisko kierownika Zakładu Technologii. Na tym stanowisku pracował nieprzerwanie do roku 1991, kiedy to przeszedł na emeryturę. Począwszy od roku akademickiego 1974/1975, był także kierownikiem Podyplomowego Studium Gospodarki Magazynowej.

W pierwszym okresie swej działalności naukowej ściśle związał się z prof. Wiewiórowskim. Pracując nad alkaloidami łubinowymi, opublikował wiele nowatorskich i interesujących wyników w czasopismach zagranicznych i krajowych. Kolejne kierunki jego badań wiązały się ściśle ze współpracą z przemysłem. Dotyczyły przede wszystkim modyfikacji tworzyw sztucznych, oceny jakości kauczuków i gumy oraz modyfikacji farb i lakierów. Z tej dziedziny odbył w roku 1964 staż naukowy w Instytucie

Chemicznej Technologii Tworzyw Sztucznych Niemieckiej Akademii Nauk w Lipsku pod kierunkiem znanego uczonego prof. Kurta Thiniususa.

Przez wiele lat był członkiem Rad Naukowych Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przemysłu Elementów Wyposażenia Budownictwa „Metalplast”, Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Poligrafii i Opakowań oraz Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Stosowania i Obróbki Tworzyw Sztucznych „Proplast”. Dzięki tej współpracy doszło do wdrożenia w praktyce wyników badań naukowych. Owocem tej działalności było też wiele opracowań opublikowanych i niepublikowanych. W środowisku naukowym Docent Baranowski cieszył się autorytetem. Był często powoływany na recenzenta prac doktorskich w innych ośrodkach akademickich, a sam wypromował dwóch doktorów nauk towaroznawczych.

Miał duże osiągnięcia w pracy dydaktycznej. Wypromował ponad 150 magistrów towaroznawstwa. Był autorem lub współautorem 6 podręczników i skryptów. Skupiał wokół siebie licznych studentów i absolwentów kierunku towaroznawstwa. Był dla nich otwarty, bezpośredni, zawsze służył radą i olbrzymim doświadczeniem. Z dużym powodzeniem opiekował się Kołem Naukowym Młodych Towaroznawców w latach 1955–1960. Swoje doświadczenia naukowe i dydaktyczne przynosił na grunt Wyższej Szkoły Oficerskiej Służb Kwatermistrzowskich. Współpracował z tą Uczelnią przez kilkanaście lat, będąc współorganizatorem kierunku towaroznawstwa, współautorem skryptu i wykładowcą przedmiotów towaroznawczych. Za swoją pracę był wielokrotnie wyróżniany nagrodami ministra, a także odznaczeniami państwowymi i regionalnymi.

Uczestniczył w pracach organizacyjnych Uczelni. Pełnił funkcję społecznego inspektora pracy i przewodniczącego Senackiej Komisji ds. Wynalazczości i Racjonalizacji. Działał aktywnie w Polskim Towarzystwie Towaroznawczym, będąc przewodniczącym grupy ekspertów. Był także aktywny w Polskim Towarzystwie Ekonomicznym.

Pozostał w naszej pamięci jako wnikliwy i sumienny badacz, ceniony praktyk, wspomniały dydaktyk oraz życzliwy, bezpośredni przyjaciel i kolega.

Jerzy Kwiatkowski